

Levon

ห้วงทง องครักษ์เสื่อแพร

14

锦衣当国

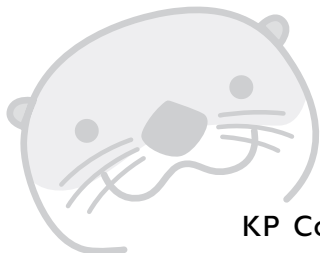
特別白

เทอเปี้ยไป

เขียน

ชีวเสียนอวีโล่

แปล

KP Comics Studios (Wa Qoo)

ภาพประกอบปก

ก ร อ ่ า น ตี อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ก ั ณ

อ่านตำราได้ แต่อย่าได้หลงใหลไม่ลืมหูลืมตา

- เทอเปี้ยไป

คำนำสำนักพิมพ์

ได้ยินชื่อเสียงเกี่ยวกับแดนใต้มานาน นอกจากเรื่องความเจริญและความสวยงาม ก็คือเรื่องที่แดนใต้เต็มไปด้วยตระกูลใหญ่มีเงินมีอำนาจมาก ถึงขนาดควบคุมขุนนางในราชสำนักได้เลยด้วยซ้ำ หวังทองปราบแดนเหนืออยู่หมัดมาแล้ว ครั้งนี้ได้ลงไปจัดระเบียบแดนใต้บ้าง เขาจะพบเจออุปสรรคอะไรบ้างนะ

เป้าหมายคือเมืองซงเจียง จัดการกับตระกูลสีที่มีฎีกาฟ้องร้องมาว่า ยึดครองที่ดินชาวบ้าน แต่ระหว่างทางนี่สิ คณะของหวังทองอย่างกับคณะเป่าบู่เงิน มีแต่คดีขยับเข้ามาให้คลี่คลายไม่หยุดหย่อน ไหนยังงัดบอกให้หวังทองไปท่องเที่ยวสบายๆ ไม่ใช่หรือ ทำไมถึงได้งานเยอะอย่างนี้ล่ะ แถมยังมีคนคอยลอบเล่นงานตลอดทางอีก!

Levon

ທດສະຍານ

ตอนที่ 825

รู้านแล้ว กลับเทียบเงิน

แผ่นดินต่ำหิมประกอบด้วยสองนคร คือเปยจิงและหนานจิง และสิบสามมณฑล นับรวมเมืองฐานทัพทหาร เรียกได้ว่าประชากรมกมหาศาล แผ่นดินกว้างใหญ่

ในยุคสมัยนี้ พื้นที่ใหญ่เช่นนี้ ทำให้เกิดปัญหาการข่าวไม่รวดเร็ว เมืองหลวงยังมาอยู่ตอนเหนือของแผ่นดินต่ำหิม ช่องเต้ฝ้าป้องกันประตูสู่แผ่นดินอยู่ทางตอนเหนือ เกิดปัญหายุ่งยากบางเรื่องก็คือ จากเมืองหลวงส่งข่าวไปยังที่ต่าง ๆ ต้องใช้เวลานาน เพราะอย่างไร้เร็วก็มีความเร็วจำกัด

นี่ก็เป็นเหตุผลว่าทำไมหนานจิงจึงมีหกกรม ตั้งเสนาบดีกรมทหารหนานจิงเป็นตัวแทนขุนนางฝ่ายบุน ชันที่ใหญ่ประจำหนานจิงเป็นตัวแทนราชสำนัก และตัวแทนขุนนางฝ่ายบู๊แห่งหนานจิง รวมเป็นสามตำแหน่งใหญ่ นับว่าตั้งศูนย์กลางแล้ว จะได้ไม่เป็นเพราะการข่าวล่าช้าทำให้เสียระบบการปกครองทางใต้ไป

ข่าวจากเมืองหลวงไปหนานจิง ลงใต้ไปยังเมืองต่าง ๆ ย่อมมีช้าเร็วออกจากเมืองหลวงไป ใช้เวลาราวสิบวัน เรียกว่าปกติ

ทว่าเมืองหลวงนั้นขุนนางมากมายมาจากทางใต้ การบริหารงานเมืองหลวงเกี่ยวข้องกับทางใต้อย่างมาก สินค้าขนส่งทางคลองส่งน้ำมาจากทางใต้ก็จำนวนมาก ทางการ ทางการค้า เรื่องราวการเมืองการปกครองและเงินทองมากมาย

ต้องส่งไปมาตลอด แคะเรื่องการค้าเกลือบริเวณเหนือใต้ของแม่น้ำไหลเทอ อันรุ่งเรืองนี้ กรมอากรก็ให้ความสำคัญมากที่สุด หากมีการเคลื่อนไหวมั่วเพียง เล็กน้อยย่อมหมายถึงเงินทองเข้าออกเป็นแสนหรือเป็นล้านตำลึง จะไม่ใใใใจ ใใใใอย่างไร

จึงใช้ม้าที่ดีที่สุด ระหว่างทางไม่ให้เกิดการขวางกั้นใด ๆ ระยะสามสิบลี้ เปลี่ยนม้า ให้ม้าได้รักษาระดับความเร็วให้เร็วที่สุดมุ่งหน้าไปยังเมืองหลวง จากเมืองหลวงไปหนานจิงเร็วสุดก็แปดวัน ว่ากันว่าบางครั้งหกวันครึ่งก็ไปถึงได้

เส้นทางนี้ไม่ใช่เส้นทางหลวง แต่เป็นเส้นทางที่คหบดีแดนใต้ลงขันกัน สร้างขึ้น การค้าเกลือสองฝั่งน้ำ ตระกูลใหญ่แดนใต้และอีกหลายฝ่ายล้วนได้รับ ประโยชน์

หวังหงจัดการเทียนจินมาสามปีจึงได้สร้างเส้นทางการค้าส่งขาม้าเร็วจาก เมืองหลวงไปเทียนจิน แต่พวกตระกูลใหญ่แดนใต้มีระบบนี้มาสองร้อยปีแล้ว

ข่าวใดๆ ของราชสำนัก เมืองเป่าติงและเมืองจินติงที่ใกล้กับเมืองซุ่นเทียน ย่อมต้องรู้ แดนใต้อีกก็ย่อมต้องเข้าใจกระจ่างเช่นกัน ถึงกับรู้เรื่องคดีตระกูลสวี เมืองซงเจียงยึดครองที่นั่นว่าตอนนี้ได้เกี่ยวพันถึงตระกูลใหญ่แดนใต้ เป็นตัวแทน ของตระกูลใหญ่แดนใต้ไปเสียแล้ว คนไม่น้อยจึงจับตาดูเรื่องนี้

เดือนเจ็ด หวังหงแต่งงานตามราชโองการ ปลายเดือนเจ็ดก็ออกจาก เมืองหลวง แดนใต้จะไม่รู้ได้อย่างไร อย่างไรก็ตามทุกฝ่ายก็กระจ่างใจในท่าทีของฮ่องเต้ ว่านั่น หวังหงยอมไม่ร้อนใจ

ในเมื่อเป็นงานหลวง เช่นนั้นก็ทำไปตามแบบงานหลวง ไปขึ้นเรือที่ทงโจว ล่องแม่น้ำลงใต้ เส้นทางนี้ใช้เวลาเดินทางก็ราวสี่สิบวัน ผ่อนคลายสักหน่อย

คนเมืองหลวงมาส่งไม่มาก ก็แค่หลี่เหวินหยวนและหลี่วูวันไฉกับคนสนิท อีกไม่กี่คน กำชับไปสองสามคำทุกคนก็กลับไป

ทหารติดตามหวังหงยอมไปด้วย แต่ให้หมาซานเปียวอยู่เมืองหลวง ตอนนี หมาซานเปียวได้ตำแหน่งรองนายกองพันสำนักองครักษ์เสื้อแพร หยางซือจิน เป็นบัณฑิตทำอะไรไม่สะดวกนัก มีหมาซานเปียวที่มีฝีมือไว้ข้างกายย่อมช่วยงาน ใใใใน้อย

จากทงโจวล่องเรือไปเทียนจิน หากทุกอย่างราบรื่นดีก็ราวสามวันสองคืนหวังทงนำเรือไปด้วยทั้งหมดสิบสามลำ ทหารร้อยกว่านายพร้อมอาวุธครบเรียกได้ว่าอลังการพอสมควร

ด้วยความเคยชินของหวังทง ข้างกายไม่มีบ่าวรับใช้ ล้วนเป็นทหารติดตามดูแล ทว่าหนักกลับไม่เหมือนทูกครา เพราะมีบ่าวรับใช้ในชุดครามติดตามมาราวห้าคน คอยช่วยงานยามอยู่บนเรือ

ทหารติดตามนอกจากธำมูและธำมูเออร์ทู่กับพี่น้องเขาไม่กี่คนที่ติดตามหวังทงเป็นประจำแล้ว ที่เหลือล้วนผลัดเวรกัน มีคนที่เพิ่งมาอยู่ไม่นานด้วย เห็นหวังทงนำบ่าวรับใช้มาด้วยก็ตกใจ แอบวิพากษ์วิจารณ์

“ได้ทำให้เราเริ่มทำตัวเหมือนคนอื่นแล้ว!”

ทว่าธำมูทู่กับธำมูเออร์ทู่กลับจำหนึ่งในบ่าวรับใช้ได้ เรื่องอื่นไม่ต้องกล่าวถึง เอาแค่ครั้งนั้นที่หวังทงกลับเมืองหลวงแล้วโดนขโมยของไปอย่างไม่รู้ตัวก็คือสื่อซี เขาอยู่ในกลุ่มนี้ด้วย

“เรียนได้เท่า ชำนาญไม่ค่อยคุ้นกับแดนใต้”

หวังทงถามสื่อซีเรื่องแดนใต้ สื่อซีก็ตอบเช่นนี้ จริงอยู่ว่ายากนักกว่าจะมีโอกาสได้แสดงความสามารถ อย่างไรก็ตามก็ต้องพยายามแสดงออกให้มาก ทว่าสื่อซีก็กลับตอบความจริง

“ได้เท่า แดนใต้มีคหบดีมาก ลงมือยาก พวกคหบดีนั้นยังมีสายสัมพันธ์กับขุนนาง หากไม่มีก็ยอมไม่กล้าทำการค้าที่นั่นกัน...”

ตามที่สื่อซีว่ามา สองฝั่งแม่น้ำที่พอจะสามารถลงมือได้ก็เป็นพวกพ่อค้าเกลือ แต่คหบดีใหญ่พวกนั้นล้วนเลี้ยงดูพวกมีฝีมือไว้ นั่นเป็นงานที่ดัดอันดับหนึ่งของพวกนักเลง ยิ่งไม่ต้องพูดถึงสายสัมพันธ์กับขุนนาง หากล่วงเกินเข้า หักฟ่ายทางการและฝ่ายนักเลงก็ย่อมร่วมมือกันมาสังหารทิ้งเป็นแน่ เรียกได้ว่าไม่อาจหนีพ้น

ส่วนเส้นทางจากหนานจิงไปหังโจวมีแต่ชาวบ้านครอบครัวเล็กๆ ไม่มีเงินทองอันใด ไม่ควรค่าแก่การลงมือ

ตอนนั้นสื่อซีหากินอยู่แถวซานตงกับเหอหนาน ยังมีอีกพวกร่วมกันกับเขา

ลงไปปกอดคอกที่ฉางโจว ต้มตุ๋นตระกูลหนึ่งไปหมื่นตำลึง เดิมคิดว่าได้เงินมาครอบครองแล้วจะสามารถเสฟสุขว้าสุราสบายใจ หลังหลบซ่อนอยู่หลายเดือนก็ออกไปสำราญกันที่แม่น้ำฉินไหว ในความคิดเขา หนานจิงนี่ปลอดภัย คิดไม่ถึงว่ากำลังอยู่บนเรือก็โดนจับกุม ไม่ส่งทางการ หากนำส่งออกไปนอกเมือง

ลงโทษศาลเตี้ยทันทีเป็นหมื่นชิ้น จากนั้นก็โยนลงเล่าหฺมูถูกตัดแหงจนตาย นี่ก็คือการจัดการซึ่งโหดเหี้ยมมาก คนพวกนี้เพียงใช้เงินไปส่วนหนึ่ง ยังถูกส่งคนไปที่บ้าน ถึงกับสังหารครอบครัวหมดสิ้น

เรื่องเช่นนี้เชื่อว่าเกิดขึ้นแค่ครั้งเดียว ได้ยินมากเข้าสื่อซีเองก็กลัว ไม่กล้าไปแตะต้องพิชร้ายเช่นนี้ มีเรื่องตลกเรื่องหนึ่งเล่ากันแพร่หลายว่านักเลงพวกนี้ยอมลวงเกินทางการ แต่กลับไม่กล้าแตะต้องตระกูลใหญ่แดนใต้

ตามที่สื่อซิกกล่าวมา กอปรกับความเข้าใจของห้วงหว แดนใต้ที่ใหญ่สุดไม่ใช่ทางการ หากเป็นตระกูลใหญ่

นอกจากสื่อซีว่ามาแล้ว ห้วงหวในฐานะผู้บัญชาการสำนักองครักษ์สื่อแพร์ก็พอเข้าใจเรื่องราวอยู่มาก เพราะว่าเรื่องการสอบสวนนางทำให้ตระกูลใหญ่ไม่เพียงแต่วางอำนาจheimเกริม หากในราชสำนักก็ยิ่งค่อยๆ เป็นพวกเดียวกันกับพวกเขาอีกด้วย

ตั้งแต่เหยียนซงล้ม ขุนนางในราชสำนักก็เริ่มมาจากแดนใต้กันมาก พวกเขาเยอมนสนับสนุนกันและกัน ช่วยเหลือกัน และเริ่มค่อยๆ กลายเป็นพรรคพวกกัน

ทางการมีพรรคพวกเช่นนี้ มีความสัมพันธ์เช่นนี้ ค่อยๆ เสริมสร้างฐานอำนาจตนเองให้ใหญ่ขึ้น พวกที่ไม่เกี่ยวข้องกันก็จะระวัง ไม่กล้าล่วงเกิน

สมัยฮ่องเต้หลงซิ่ง ขุนนางที่มาจากแดนใต้มีการรวมตัวกันแบบเมืองใครเมืองมัน แต่เวลาผ่านไป มีคนเล็งเห็นถึงผลประโยชน์ทางการเมือง ขอเพียงมีคนออกหน้า ขุนนางที่มาจากแต่ละเมืองของแดนใต้ก็จะรวมกันเป็นหนึ่ง และมีโอกาสกลายเป็นพรรคพวกเดียวกันได้จริงๆ

ตามที่ห้วงหวรู้มา คนเช่นที่ว่าปรากฏตัวแล้ว ก็คือกู่เซี่ยนเจิงกับหลี่ซานไฉ สองคนแม้ว่าไม่ได้มีตำแหน่งขุนนางใหญ่ แต่ในเมืองหลวงกลับทรงอิทธิพลมาก กลุ่มบัณฑิตชิงหลิวและขุนนางระดับล่างต่างๆ ก็ได้รับอิทธิพลไปด้วย

ทุกคนรวมพลังกันถวายฎีกา หลายคนร่วมกันรุกถอยเคลื่อนไหวเป็นจิ้งหะ
ย่อมกลายเป็นพลังเหนียวแน่น แสดงให้เห็นถึงผลดีของการรวมตัวเป็นพรรคพวก
เดียวกัน

ปีนี้มีขุนนางจากหฺวโจวถวายฎีกา ขุนนางจากซุโจว ชงเจียง และฉางโจว
ก็ร่วมออกหน้า ส่งผลต่อการสอบบัณฑิตและการรับขุนนางของกรมปกครอง
ตอนนี้ไม่ว่ารับบัณฑิตหรือขุนนางล้วนก่อนไปทางสามแห่งนี้ นานวันเข้า เกรงว่า
แผ่นดินต่ำหึงคงเป็นแผ่นดินต่ำหึงของสามเมืองนี้แล้ว

เมื่อก่อนหวังหึงยอมไม่สนใจเรื่องพวกนี้ อันที่จริงตอนนี้ก็ไม่ได้สนใจเท่าไร
ที่ขุนนางกลุ่มนี้โจมตีหวังหึงรุนแรงที่สุดก็คือเรื่องป้ายสงบสุขและเรื่องมาตรการ
ต่าง ๆ ในเทียนจิน

เหตุผลก็ง่ายมาก ผลประโยชน์พวกเขาถูกลั่นสะท้อน ทุกปีอาศัยตำแหน่ง
ขุนนางได้รับการยกเว้นภาษี ชื่อของมาชายเมืองหลวงกำไรมาก ร้านค้าใน
เมืองหลวงล้วนเกี่ยวข้องกับขุนนาง จนกระทั่งมีการตั้งด่านภาษีกับเรื่องป้ายสงบสุข
ทำให้พวกเขาเหมือนโดนเฉือนเนื้อ

เปิดเส้นทางทางทะเลเลี้ยงยุ่ง จากแดนใต้ไปเหนือมีสินค้ามากมาย
จากแดนใต้ขนออกสู่ท้องทะเล ค่อยวกมาทางคลองส่งน้ำเข้าเมืองหลวงกลายเป็น
สินค้าปลอดภาษี ทว่าตอนนี้เทียนจินเปิดทะเล ก็เท่ากับสินค้าจากใต้สามารถ
ไปขายเทียนจินได้โดยตรง ทำให้รายได้พ่อค้าแดนใต้น้อยลงไปมาก

ตั้งแต่เปิดทะเลมา เทียนจินกับหวังหึงก็ถูกขุนนางแดนใต้โจมตีหนัก ขุนนาง
แดนใต้ในราชสำนัก โดยเฉพาะจากซุโจว ชงเจียง และฉางโจวรวมตัวกันเรวยิ่งขึ้น
และลี้กซิ่งแนบแน่นยิ่งขึ้น

แต่พวกเขาจะโหวกเหวกอย่างไรก็ได้ไร้ความหมาย ไม่ว่าจะหวังหึงได้รับความ
เมตตาจากฮ่องเต้หรือไม่ก็ไม่เกี่ยวข้องกัน ทุกปีเทียนจินล้วนมีเงินส่งเข้าวังก้อนโต
ทำให้ในวังและพระญาติได้ทำการค้ากำไรใหญ่ สถานที่เช่นนี้จะให้ยกเลิกได้อย่างไร
พวกเขาต้องการกำไร คนอื่นก็ต้องการกำไรเช่นกัน

เทียบกับตอนไปเมืองหลวงอย่างเจียบเหงาแล้ว ตอนหวังหงมาทำเรือเทียนจิน เรียกได้ว่าครึกครื้นมาก เรือหวังหงเพิ่งเข้าสู่แม่น้ำในเทียนจินก็มีเรือมารอรับแล้ว

ปลายเดือนเจ็ด น้ำในคลองส่งน้ำไหลเชี่ยวมากที่สุด เรือยอมนเล่นสะดวก แต่วันนี้ขบวนเรือแน่นชนิดหรืออาจหยุดนิ่งบ้างที่ปลายน้ำ เพราะล้นต้องให้ ขบวนเรือของหวังหงผ่านไปก่อน

ไซ่หนาน หลี่หูโถว กับซุนต้าไห่และหัวหน้ากองเหรินย่วนมาต้อนรับบนเรือ พอมาถึงท่าเรือ หัวหน้าแต่ละสายงานของหวังหง พ่อค้าเทียนจินทั้งหลาย และบรรดาขุนนาง ตัวแทนราษฎร ก็ล้นมารอกันอยู่พร้อมหน้า เสียงกลอง ตังกระหึ่มก้องฟ้า การประดับประดาด้วยผ้าแดงยังไม่ต้องพูดถึง

หวังหงในชุดเครื่องแต่งกายตั้งเปย์โหวก้าวออกจากห้องเรือ กำลังจะ ลงจากเรือก็มีเสียงประทัดตัง บรรดาขุนนางและผู้มีตำแหน่งพากันคำนับ พวกเขาบ้านพากันคุกเข่าลง

“อย่างไรบ้านเดิมก็ดีกว่า”

หวังหงพึมพำเบา ๆ

ทดลองอ่าน

ตอนที่ 826

วงจ้

หวังหวงเติบโตมาในเมืองหลวงช่วงหนึ่ง ย้ายไปอยู่เอาเหินมาครึ่งปี อยู่เทียนจินราวห้าปี อย่างไรก็ตามช่วงเวลาส่วนใหญ่ในชีวิตก็อยู่เมืองหลวง

แต่หลังจากผ่านเรื่องราวมาหลายเรื่อง พอมองเห็นท่าเรือกับความรุ่งเรือง ไกลๆ นั้นแล้ว หวังหงกลับรู้สึกเหมือนคุ้นเคยอย่างยากอธิบาย

หรือเพราะว่าเจริญมาก คนมาก โรงช่างต่างๆ ก็มาก เทียนจินช่วง คลองส่งน้ำจึงค่อนข้างเลอะเทอะรุ่งรัง แม้แต่ท้องฟ้าก็ยังมีดมัวไปหมด พูดยให้ ตรงไหนก็คือ เทียนจินเหมือนจะเป็นสถานที่ที่สกปรกไปสักหน่อยแล้ว แต่หวังหง กลับไม่รังเกียจ ตรงข้าม กลับเต็มไปด้วยความมั่นใจ

ความสกปรกนี้ไม่ได้แสดงถึงสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ ไม่ได้แสดงถึงความล้าหลัง หากแสดงถึงความเจริญรุ่งเรือง และความเจริญรุ่งเรืองนี้ก็เป็นการสร้างขึ้นมาจาก ด้วยสองมือของตนเอง

“พี่หวัง ชาวเทียนจินต่างรอการมาของพี่หวัง มาเตรียมตัวกันนานแล้ว!”

หลี่หูโถวในชุดเกราะทหารมายืนหลังหวังหง ท่าทางองอาจ กล่าวกับหวังหง ยิ้มๆ ตอนนี้นี่หลี่หูโถวเป็นแม่ทัพคนสำคัญของกองกำลังหู่เว่ยแล้ว เหล่ารองแม่ทัพ เมืองจีโจวที่ตอนนี้มาประจำการกองกำลังเทียนจินก็ยอมอยู่ใต้อำนาจเขาโดยปริยาย ถือว่าเขามีตำแหน่งสูงสุดในบรรดาแม่ทัพนายกองที่ประจำการอยู่ที่เทียนจิน อำนาจ มากกว่าขุนนางบู๊ทั้งมวล

“ได้เท้าลงจากเรือได้แล้ว!”

ไซ่หนานกล่าวยิ้ม ๆ เห็นคนด้านล่างพากันตื่นตื่น พวกเขาที่ดูแลเทียนจิน ก็พลอยได้หน้าได้ตาไปด้วย

หวังหงพยักหน้าไปยิ้มไปปลางเดินลงจากเรือ กองตรวจการเทียนจิน กองเสียบงทหารเทียนจิน ชุนพลทหารเทียนจิน แม้แต่ผู้ตรวจการแห่งที่ว่าการ ชิงจวินและชุนนางบุนบูคนสำคัญทั้งหลาย พอเห็นหวังหงลงมา ก็พากันคำนับ พร้อมกัน กล่าวว่

“คารวะท่านโหว!”

ไม่นับสถานะผู้บัญชาการสำนักกองครักษ์เสื้อแพร สถานะตั้งเป่ยโหว ก็เรียกได้ว่าสูงส่งมากแล้ว เดิมตอนหวังหงอยู่เทียนจิน กองตรวจการและ กองเสียบงยังมีเรื่องกับหวังหง ตอนนี่กลับยอมศิโรราบ ทุกอย่างไม่เหมือนเดิมแล้ว

หวังหงทักทายอย่างอ่อนโยน ตามมาด้วยคนในกองกำลังหู่เว่ย ถานปิง ลีเทา ชุนชิง เงินต้าเหอ และมู่เอินก็คำนับแบบทหาร จากนั้นก็เป็นพ่อค้า มีหน้ามีตาในเทียนจิน คนพวกนี้ต่อหน้าหวังหงยอมไม่มีคุณสมบัติพอจะยื่นคำนับ ต้องคุกเข่าโขกศีรษะ

ทักทายกับคนด้านหน้าด้วยท่าที่เกรงใจหลายคำ กับบรรดาพ่อค้าหวังหง จะพูดด้วยมากน้อย ถามว่ระยะนี้การค้าเป็นเช่นไร ทำให้พวกพ่อค้ารู้สึกได้รับความสนใจจนซาบซึ้งยิ่ง รู้สึกว่สนิทกันขึ้นม่ออีกหลายส่วน

เนื่องจกงานในครั้งนี่ของหวังหงอยู่ที่เมืองชงเจียง มาเทียนจินก็เพียงเพื่อ พักแรมสองสามวัน ดังนั้นจึงไม่ได้มีพิธีการมากมายอันใด การต้อนรับก็ล้วนมาจากใจ ตอนกลางวันให้จางจุนเต่อร้านสามนที่ออกหน้าเป็นเจ้าภาพ ร้านอาหารหลายร้านที่ใหญ่ที่สุดริมแม่น้ำให้เหลอจัดเลี้ยงบรรดาแขกผู้มีเกียรติทั้งหลาย

ขณะไปร้าน หวังหงขี่ม้า หลี่หู่โถวขี่ม้าตาม ให้คนรอบ ๆ ถอยห่างออกไป แล้วหลี่หู่โถวก็เขยิบเข้าไปใกล้ กล่าวว่

“พี่หวัง ฝ่าบาททรงจัดการเรื่องนั่นได้นำโมโหจริง แต่ในเรื่องนี้ข้าก็พอเข้าใจ เป็นเพราะพี่หวังมีความชอบใหญ่...ไม่พูดเรื่องนำร่ำคาญใจพวกนี้แล้ว พี่หวัง หากอยู่เมืองหลวงไม่สบายใจก็กลับมาเทียนจินเรา ถึงตอนนั้นเราพี่น้องก็ขอติดตาม

ที่หวังเหมือนเดิม เทียนจินตอนนี้เป็นอันดับหนึ่งของสถานที่รุ่งเรืองการค้าในใต้หล้า มาอยู่กันทางนี้ ไม่ได้มีความสุขน้อยไปกว่าเมืองหลวงหรอก!”

หวังทงยิ้ม สายหน้ากล่าวว่า

“สถานะข้าตอนนี้ บอกว่าจะไปก็ไปได้หรือ มีบางคำพูดเจ้าก็อย่าได้พูดอีก ตอนนี้เจ้าสถานะใดแล้ว วาจาพวกนี้เป็นเรื่องต้องห้าม ถูกคนได้ยินเข้าย่อมนำความยุ่งยากมาสู่เจ้า!”

ระหว่างหวังทงกับหลี่หูโถวคุยกันไม่ต้องปิดบังอันใด สั่งสอนกันก็ไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่ หลี่หูโถวยกมือเกาศีรษะ กล่าววง ๆ ว่า

“ใช่กงก๊กก็กล่าวกับข้าเช่นนี้ ยังว่าติดตามพี่หวังตอนแรกดีมาก ไหนเลยต้องคิดมากเช่นนี้ ตอนนี้อยู่ตำแหน่งใหญ่แล้ว ทำอะไรก็นำรำคาญใจไปหมด!”

“คนเราล้วนต้องเติบโตใหญ่!”

หวังทงทอดถอนใจ ขณะม้าวิ่งทะยาน เสียงที่เปล่งออกไปคนข้าง ๆ อาจไม่ได้ยิน หลี่หูโถวง่วงงอนอ่อยถามขึ้น

“พี่หวังพูดอะไรนะ”

หวังทงส่ายหน้ายิ้ม ๆ ไม่ได้กล่าวต่อ พอมาถึงร้านอาหารก็มีพวกผู้คุ้มกันรอรับมา หวังทงกับหลี่หูโถวลงจากหลังม้า หวังทงกล่าวว่า

“หูโถว กองกำลังหู่เว่ยมีคนไม่น้อยที่เป็นทหารมาเกือบเจ็ดปีแล้ว พวกเขาเหล่านี้ที่ไม่มีหวังได้เลื่อนยศก็ให้ทำตามแบบเมื่อก่อนของเรา ให้ออกจากกองทัพไปสร้างครอบครัวได้”

ได้ยินเช่นนี้หลี่หูโถวเงิบไปครู่หนึ่งก็กล่าวว่า

“พี่หวัง พวกทหารสูงวัยในกองทัพล้วนเป็นกำลังหลัก ที่เมืองกุยฮว่าเฉิง ก็ทิ้งไว้ส่วนหนึ่งแล้ว ครั้งนี้หากให้พวกเขาออกจากตำแหน่งอีก กำลังรบเกรงว่าจะ...”

“มีระเบียบการฝึกอยู่ มีอาวุธชั้นดีอยู่ มีเบี้ยหวัดเพียงพออยู่ ชุมพลหลักไม่เปลี่ยนแปลง กำลังหลักย่อมยังอยู่ แม้มีทหารใหม่เข้ามาก็คงร่วมกองทัพได้อย่างรวดเร็ว คนพวกนี้นานวันย่อมคิดถึงบ้าน หากให้ขลุ่ยอยู่แต่ในทัพ คนในพื้นที่ทุกคนเห็นอยู่ เจ้าคิดจะเรียกรับทหารใหม่ ผู้ใดอยากจะมากัน”

หวังทงกล่าวเช่นนี้ก็ทำให้หลี่หูโถวเหมือนคิดได้ หวังทงกล่าวต่อว่า

“ตอนนี้เป็นเวลาสงบสุข เป็นโอกาสดีในการปรับกำลังใหม่ อย่าได้พ้อถึงเวลาเร่งด่วนคิดจะทำก็ไม่ทันการณ์”

กล่าวถึงตรงนี้หลี่หูโถวจึงได้พยักหน้าหนักแน่น

“พี่หวังกล่าวได้มีเหตุผล คินนี้ข้าจะไปหารือกับพวกไซ่กงกง”

งานเลี้ยงย่อมครึกครื้นรื่นเริงอย่างที่สุด สถานะหวังทงแม้ว่าสูงส่ง แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลางาน คนที่มาร่วมงานเลี้ยงก็ล้วนเป็นคนหวังทงเคยคบหาสมาคมด้วย ล้วนเป็นคนเก่าคนแก่ คุณกันได้หลายคำ กอปรกับหวังทงไม่วางท่า ยังคงเกรงอกเกรงใจทุกคน ก็ย่อมเป็นงานรื่นเริงที่มีความสุข

พ่อค้าที่มาจากงานเลี้ยงล้วนมาจนจอกสุรากับหวังทง ที่สถานะไม่พอก็ได้แต่รวมกลุ่มกันมาคารวะสุรา

นี่เป็นถึงงานเลี้ยงผู้บัญชาการสำนักกองครักษ์เลื้อแพรและตั้งเปย์โหวเซียวนะ มีเกียรติมีหน้ามีตาเช่นนี้ กลับไปต้องคุยฟุ้งให้ทั่ว ท่านโหวช่างยิ่งใหญ่ในเทียนจิน เอาใจให้ดี วันหน้าย่อมได้รับเกียรติในแวดวงการค้า เช่นนี้ย่อมมีกินมีใช้ไม่จบไม่สิ้น

กับงานแต่งงานที่ต้องดื่มอย่างไม่อาจปฏิเสธนั้น เทียบกับช่วงเวลานี้และในสถานที่เช่นนี้ แม้แต่นายกองตรวจการยังมาคารวะสุรา อีกฝ่ายดื่มหมดจอกแต่หวังทงแค่แตะๆ ก็ได้แล้ว ทำให้หวังทงสบายไม่น้อย

งานเลี้ยงตอนกลางวันครึกครื้นเฮฮา เรียกได้ว่าเต็มที เทียนจินนี้หวังทงคุ้นเคยดี ไม่จำเป็นต้องให้คนนำทางก็สามารถไปไหนมาไหนได้เอง

ที่แรกที่หวังทงไปก็คือท่าเรือเดินทะเล ตอนจากเทียนจินไป ท่าเรือเดินทะเลที่ปากแม่น้ำไห่เหอเพิ่งเริ่มก่อสร้าง ตอนนี้เป็นรูปเป็นร่างแล้ว

รัชสมัยว่านลี่ปีที่สิบเอ็ด เขตปกครองเหนือผลผลิตไม่ค่อยดีนัก โดยเฉพาะเมืองเหอเจียนกับจินตัง แต่ที่ไม่มีเหตุร้ายอันใดเพราะเทียนจินมีการก่อสร้างมาก ต้องการคนไปทำงานมาก กอปรกับมีค่าตอบแทนให้มากพอ จึงแทนที่กันได้เป็นการปลอบใจราษฎรไป

“ล้วนทำตามคำสั่งได้เท่า สร้างหอปืนใหญ่ก่อน จากนั้นค่อยๆ เชื่อมเส้นทาง

จัดการป้องกันเรียบร้อยแล้วจึงได้สร้างสิ่งต่าง ๆ ตามมา”

พื้นที่นี้อยู่ในความรับผิดชอบของซุนต้าไห่ เขาชี้ไปอธิบายไป ที่จริงแล้วไม่ต้องให้เขาเสียเวลาพูด แผนพวกนี้ล้วนเป็นหวังทงตัดสินใจ ยามนี้เพียงแต่ดูการเปลี่ยนแปลงแท้จริงที่เกิดขึ้นเท่านั้น

“เหมือนที่เคยรายงานได้ทำก่อนหน้า ที่นี้จัดการเป็นแหล่งเก็บสินค้าและที่จอดเรือของผู้มาเยือน โรงเก็บกับที่ว่างสร้างเสร็จแล้ว มีเรือพ่อค้าเจ้าเจียงมาเหมาระยะยาวไปแล้ว...”

หวังทงพยักหน้า ทว่ากลับไม่เดินหน้าต่อ หันไปทางกองดินกองหนึ่งข้างๆ ที่นี้ยังมีการก่อสร้าง เป็นเศษดินเศษหินจากการก่อสร้างพวกนั้น หวังทงขึ้นไปยืนบนเนินดิน ทุกคนไม่รู้สาเหตุ แต่ก็รีบตามขึ้นไป หวังทงยืนบนที่สูงมองไปรอบทิศ กล่าวน้ำเสียงนิ่งเรียบว่า

“ซีม้อออกนอกประตูเมืองเทียนจินมาที่ริมทะเลนี้ต้องใช้เวลากว่าครึ่งวัน แต่นอกเมืองแรงลมยังคงแรงเหมือนเดิม ทำไมนะหรือ ก็เพราะเป็นพื้นที่ราบ ไม่มีเนินดินอันใด”

พวกซุนต้าไห่พากันงง ไม่รู้ว่าเหตุใดหวังทงจึงคุยถึงเรื่องสภาพพื้นที่ ยามนี้หวังทงกลับหันไปทางหลี่ทู่โถว แล้วกล่าวว่า

“หลี่ทู่โถว วันหน้ากองกำลังหู่เว่ยอย่างน้อยต้องส่งกลุ่มหนึ่งมารักษากรณีแถวท่าเรือ ทำเรือสร้างเสร็จ เรือต่างๆ เข้ามา สินค้าจำนวนมากจะขนมาง่ายเช่นเดียวกัน คนจำนวนมากนำพลขึ้นบกมาก็ง่ายด้วย จากท่าเรือไปถึงเทียนจินไปถึงคลองส่งน้ำ ไม่มีการสกัดกั้น ทำการใต้อย่างง่ายดาย ตอนนี่เจ้าต้องเตรียมการป้องกันที่นี้เป็นสำคัญ”

ไต่ยืนหวังทงกล่าวเช่นนี้ทุกคนจึงได้คิด หลี่ทู่โถวอึ้งไป คำนับรับคำหนักแน่น

“แม่ทัพใหญ่กล่าวได้ถูกต้อง หลี่ทู่โถวรับทราบ!”

“เรียกแม่ทัพใหญ่อะไรกัน ทำเป็นเห็นหางไปได้”

หวังทงยิ้มพลาตตอบกลับ ทุกคนหัวเราะลั่น หลี่ทู่โถวเองก็หัวเราะ หวังทงเป็นแม่ทัพใหญ่มานาน รู้จักหลักการรบทั้งรุกทั้งถอย เรียกได้ว่าเป็นแม่ทัพ

มากสามารถ แต่หลี่หู่โถวยังอยู่ในขั้นเริ่มต้น หวังทงไม่พูด เขาก็ใช้ว่าจะรู้เองได้

ตอนมาถึงโรงต่อเรือ หวังทงก็ไล่พวกหลี่หู่โถวให้กลับไป โรงต่อเรือนี้เป็นสมบัติส่วนตัวของหวังทง มาดูกิจการของตนเองว่าเป็นเช่นไรก็เป็นเรื่องปกติของคนเรา

“ใต้เท้ามาพอดี เรือเงินไต่ เรือกวางบิน และเรือใหญ่อีกหลายลำล้วนกลับจากเมืองเหลียวโจวแล้ว ใต้เท้ามาทันได้ชมพอดี!”

หัวหน้าช่างโรงต่อเรือหลายคน ทั้งซาน ยังมีหัวหน้าเรือกวางบินหูอัน และทุกคนในโรงต่อเรือมารอรับหน้าประตู ที่แท้แล้วโรงต่อเรือนี้ก็คือท่าเรือเป็นที่จอดเรือปืนใหญ่ เรือที่จอดที่นี้ได้ล้วนต้องเป็นเรือร้านสามนที เรือของที่อื่นคิดจะซ่อมก็ต้องส่งคนมาเชิญช่างต่อเรือไปซ่อม คิดจะซื้อเรือก็ย่อมนำเรือเล่นออกไป ไปส่งมอบสินค้าที่อื่น

พระอาทิตย์ค่อยล้อยไปทางตะวันตกแล้ว แสงรำไรยามอาทิตย์ตกดินส่องไปยังปืนใหญ่เหล่านั้นบนท่าเรือ เรือปืนใหญ่ส่องประกาย

“เดิมขาดคน ดีที่เจ้าแก่ซาช่วยเราฝึกลูกเรือ เลยมีลูกเรือพอใช้”

ทั้งซานยิ้มไปรายงานไป เรือสำเภาติดปืนใหญ่ บนเรือมีปืนใหญ่อ่างน้อยสี่สิบกระบอก ในยุคสมัยนี้ย่อมเป็นเรือใหญ่ทรงพลังที่สุดบนท้องทะเล น่าเสียดายที่ไม่มีคนสนใจ

“นี่คือเรือข้าหรือ”

“ย่อมเป็นเรือใต้เท้า ฮ่าๆ เรือลำเล็กสุดแล่นไปเมืองเหลียวโจว ไปกลับ ทำกำไรได้แปดพันตำลึง”

ทั้งซานหัวเราะรำตอบคำถาม